

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VII K 982/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	D. D.	w dniu 30.07.2015 roku w P. woj. (...) ul. (...) z galerii handlowej (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. H. oraz U. B. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał kradzieży ubrań w postaci trzech bluz	

dresowych dziewczęcych o wartości 49,90 złotych za sztukę, trzech par spodni dresowych dziewczęcych o wartości 29,90 złotych za sztukę oraz czterech bluz dresowych chłopięcych o wartości 49,90 złotych za sztukę, o łącznej wartości 439 złotych na szkodę (...) reprezentowanego przez J. M. oraz kradzieży dziesięciu sztuk spodni dziewczęcych o wartości 39,90 złotych za sztukę, pięciu bluzek dziewczęcych o wartości 59,90 złotych za sztukę oraz pięciu bluzek dziewczęcych o wartości 39,90 złotych za sztukę, pięciu sweterków dziewczęcych o wartości 39,90 złotych za sztukę, trzech bluz dresowych dziewczęcych w kolorze czarnym o wartości 49,90 za sztukę, 3 par spodni dresowych dziewczęcych o wartości 49,90 złotych za sztukę oraz 5 par spodni szarych w czarne cętki o wartości 49,90 o łącznej wartości strat 1796,10 złotych na szkodę H (...) Sp. z o.o. w W., reprezentowany przez E. K., oraz w dniu 30 lipca 2015 roku w sklepie (...) znajdujący się w Galerii (...) w miejscowości P. dokonał kradzieży dwóch bluzek damskich o wartości 99,90 złotych za sztukę oraz dwóch bluzek damskich o wartości 79,90 złotych za sztukę na szkodę C. (...) przy czy, łączna

		wartość zabranego mienia wynosi 2594,70 złotych, tj. czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Oskarżony D. D. spotkał się w dniu 30 lipca 2015 roku z M. H. i U. B. (1). Zgodnie z dokonanymi wcześniej ustaleniami, udali się do galerii handlowych na terenie P. oraz P. w celu dokonania kradzieży sklepowych. Poruszali się pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) należącym do D. D., M. H. i U. B. (1) zaproponowały oskarżonemu, że zapłacą mu za ten wyjazd 300 złotych. Oskarżony przystał na tę propozycję. Ponadto ustalono nadto równy udział w zyskach z popełnionego przestępstwa.	1) notatka urzędowa 2) wyjaśnienia i zeznania M. H. 3) wyjaśnienia U. B. (1) 4) wyjaśnienia oskarżonego	1) 2, 35, 43, 50, 231, 232 2) 55, 154, 414-414v 3) 47, 170, 416v 4) 38v, 357	
2. D. D., M. H. i U. B. (1) przyjechali do P., gdzie w sklepie (...) Sp. z o.o. zlokalizowanym na terenie Galerii (...), dokonali kradzieży dwóch bluzek damskich o wartości 99,90 złotych za sztukę oraz dwóch bluzek damskich o wartości 79,90 złotych za sztukę.	1) spis i opis rzeczy 2) zeznania K. T. 3) wyjaśnienia i zeznania M. H. 4) wyjaśnienia U. B. (1) 5) notatka urzędowa	1) 24-26 2) 113 3) 55, 154, 414-414v 4) 47, 170, 416v 5) 50	

<p>3. Następnie D. D., M. H. i U. B. (1) przyjechali do P. i udali się do galerii (...).</p> <p>W sklepie (...) dokonali kradzieży ubrań w postaci trzech bluz dresowych dziewczęcych o wartości 49,90 złotych za sztukę, trzech par spodni dresowych dziewczęcych o wartości 29,90 złotych za sztukę oraz czterech bluz dresowych chłopięcych o wartości 49,90 złotych za sztukę, o łącznej wartości 439 złotych.</p> <p>Następnie udali się do sklepu (...)gdzie dokonali kradzieży 10 par spodni dziewczęcych o wartości 39,90 złotych za sztukę, 5 bluzek dziewczęcych o wartości 59,90 złotych za sztukę oraz 5 bluzek dziewczęcych o wartości 39,90 złotych za sztukę, 5 sweterków dziewczęcych o wartości 39,90 złotych za sztukę, 3 bluz dresowych dziewczęcych w kolorze czarnym o wartości 49,90 za sztukę, 3 par spodni dresowych dziewczęcych o wartości 49,90 złotych za sztukę oraz 5 par spodni szarych w czarne cętki o wartości 49,90 złotych o łącznej wartości strat 1796,10 złotych.</p>	<p>1) notatka urzędowa</p> <p>2) opis zdarzenia</p> <p>3) spis i opis rzeczy</p> <p>4) zeznania J. M.</p> <p>5) zeznania E. K.</p> <p>6) wyjaśnienia i zeznania M. H.</p> <p>7) wyjaśnienia U. B. (1)</p> <p>8) wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>1) 2, 3, 4, 35, 43, 50, 223, 231, 232</p> <p>2) 10</p> <p>3) 24-26</p> <p>4) 5v-6v, 357v-358</p> <p>5) 28v, 358</p> <p>6) 55, 154, 414-414v</p> <p>7) 47, 170, 416v</p> <p>8) 38v</p>	
<p>4. Pracownicy ochrony ujęli M. H. i U. B. (1), a następnie D. D.. Na miejsce zdarzenia wezwano policję. Oskarżony przy policjantach zaprzeczał, że</p>	<p>1) zeznania T. P.</p> <p>2) zeznania A. Ż.</p> <p>3) częściowo wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>1) 375-375v</p> <p>2) 375v</p> <p>3) 357</p> <p>4) 2,3,4, 43</p>	

zna M. H. i U. N. aby również on dokonywał tych kradzieży. W wyniku przeszukania ujawniono przy oskarżonym kluczyki od samochodu.	4) notatka urzędowa 5) zeznania J. M. 6) protokół zatrzymania U. B. (1) 7) protokół zatrzymania M. H. 8) protokół zatrzymania D. D.	5) 5v-6v 6) 13 7) 14 8) 15, 222	
5. W samochodzie, którym poruszali się sprawcy znajdowała się skradziona odzież.	1) protokół przeszukania 2) spis i opis rzeczy 3) zeznania T. P. 4) zeznania A. Ż. 5) notatka urzędowa	1) 16-17 2) 18-20 3) 375-375v 4) 375v 5) 2	
6. D. D. został zatrzymany w dniu 30 lipca 2015 roku o godzinie 15.40. Oskarżonego zwolniono w dniu 31 lipca 2015 roku o godzinie 17.00.	protokół zatrzymania osoby	15, 222	
7. D. D. był uprzednio wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu.	dane o karalności	350-351v	
8. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 05 października 2016 roku, w sprawie (...)M. H. U. B. (1) zostały skazane za przedmiotowy czyn.	odpis wyroku w sprawie II K 166/16	343	
8.1. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu	

		(ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	D. D.	w dniu 30.07.2015 roku w P. woj. (...) ul. (...) z galerii handlowej (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. H. oraz U. B. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał kradzieży ubrań w postaci trzech bluz dresowych dziewczęcych o wartości 49,90 złotych za sztukę, trzech par spodni dresowych dziewczęcych o wartości 29,90 złotych za sztukę oraz czterech bluz dresowych chłopięcych o wartości 49,90 złotych za sztukę, o łącznej wartości 439 złotych na szkodę (...) reprezentowanego przez J. M. oraz kradzieży dziesięciu sztuk spodni dziewczęcych o wartości 39,90 złotych za sztukę, pięciu bluzek dziewczęcych o wartości 59,90 złotych za sztukę oraz pięciu bluzek dziewczęcych o wartości 39,90 złotych za sztukę, pięciu sweterków dziewczęcych o wartości 39,90 złotych za sztukę, trzech bluz dresowych dziewczęcych w kolorze czarnym o wartości 49,90 za sztukę, 3 par spodni dresowych dziewczęcych o wartości 49,90 złotych za sztukę oraz 5 par spodni szarych w czarne cętki o wartości 49,90 o łącznej wartości strat 1796,10 złotych na szkodę	

		(...) w W., reprezentowany przez E. K., oraz w dniu 30 lipca 2015 roku w sklepie (...) znajdujący się w Galerii (...) w miejscowości P. dokonał kradzieży dwóch bluzek damskich o wartości 99,90 złotych za sztukę oraz dwóch bluzek damskich o wartości 79,90 złotych za sztukę na szkodę C. (...) przy czym, łączna wartość zabranego mienia wynosi 2594,70 złotych, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
9. D. D. nie brał udziału w przedmiotowych kradzieżach. Był przekonany, że podwiózł M. H. i U. B. (1) na zakupy.	1) wyjaśnienia oskarżonego 2) zeznania i wyjaśnienia M. H. 3) wyjaśnienia U. B. (1) 4) protokół przeszukania samochodu oskarżonego	1) 38, 275, 357-357v. 358-358v 2) 154, 414-414v 3) 47, 170, 416v 4) 16-17	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1,2,3,4	wyjaśnienia oskarżonego	Sąd dał wiarę pierwszym wyjaśnieniom oskarżonego, złożonym przez niego na etapie postępowania	

		<p>przygotowawczego. Były one konsekwentne i stanowcze. Oskarżony miał zagwarantowaną swobodę wypowiedzi w zakresie tych wyjaśnień. Potwierdził w nich, że popełnił zarzucane mu czyny w P.. Wyjaśnienia w tej części korespondują z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym, w szczególności z zeznaniami M. H. i U. B. (1).</p>	
1,2,3	<p>wyjaśnienia i zeznania M. H.</p>	<p>Na podstawie wyjaśnień i zeznań świadka M. H. ustalono istotne okoliczności popełnienia przestępstwa, a mianowicie dopuszczenie się przez oskarżonego popełnienia zarzucanego mu czynu w warunkach współsprawstwa a także równy podział skradzionego mienia między współsprawców. Zeznaniam świadka należy przyznać walor wiarygodnych, są spójne, konsekwentne, logiczne. Ponadto korespondują z wyjaśnieniami U. B. (1) i pierwszymi wyjaśnieniami D. D..</p>	
1,2,3	<p>Wyjaśnienia U. B. (1)</p>	<p>Zeznaniam świadka należy przyznać walor wiarygodnych, są spójne, konsekwentne, logiczne, korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w tym zwłaszcza z wyjaśnieniami i</p>	

		zeznaniami M. H. i pierwszymi wyjaśnieniami oskarżonego.	
3, 4	zeznania świadka J. M.	Na podstawie zeznań świadka ustalono ilość skradzionego w sklepie C (...) mienia, a ponadto że czyn został popełniony w warunkach współsprawstwa. Zeznaniom świadka należy przyznać walor wiarygodnych, są spójne, konsekwentne, logiczne, korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.	
3	zeznania świadka E. K.	Na podstawie zeznań świadka ustalono ilość i wartość skradzionego w sklepie H (...) mienia. Zeznaniom świadka należy przyznać walor wiarygodnych, są spójne, konsekwentne, logiczne, korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.	
2	zeznania świadka K. T.	Na podstawie zeznań świadka ustalono ilość i wartość skradzionego w sklepie (...) mienia. Zeznaniom świadka należy przyznać walor wiarygodnych, są spójne, konsekwentne, logiczne. Znajdują potwierdzenie w postaci dowodów o randze obiektywnego dowodu w postaci protokołu przeszukania oraz spisu i opisu rzeczy.	

	<p>zeznania świadka E. W.</p>	<p>E. W. zeznała, że D. D. podczas przesłuchania miał zachowaną swobodę wypowiedzi.</p> <p>Przesłuchanie nie wyglądało w ten sposób, że sama spisała jego wyjaśnienia, a następnie kazała mu się podpisać. Zapisała dokładnie to, co mówił. Nie sugerowała odpowiedzi przesłuchiwanemu, nie wpływała groźbą ani przymusem na wyjaśnienia, niczego nie obiecywała w zamian za ich złożenie</p> <p>Sąd dał wiarę zeznaniom E. W.. Jest ona osobą obcą dla oskarżonego, a co za tym idzie, nie miała żadnego interesu w tym aby podczas pierwszego przesłuchania D. D. wyłączyć w jakikolwiek sposób swobodę wypowiedzi oskarżonego. Tym bardziej, że policja miał już dwóch ustalonych sprawców kradzieży i nie musiała niejako na siłę szukać kogokolwiek kto odpowie za przedmiotowy czyn.</p>	
<p>4.5</p>	<p>zeznania świadka A. Ż.</p>	<p>Świadek relacjonuje co do faktów znanych mu z racji wykonywanych obowiązków służbowych, odwołuje się do dokumentów i zawartych w nich adnotacji, na nich opiera swoje relacje, co zrozumiałe z racji upływu czasu oraz ilości zadań służbowych. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka.</p>	

		Jako osoba obca nie ma żadnego interesu w tym aby bezpodstawnie obciążać oskarżonego.	
4,5	zeznania świadka T. P.	Świadek relacjonuje co do faktów znanych mu z racji wykonywanych obowiązków służbowych, odwołuje się do dokumentów i zawartych w nich adnotacji, na nich opiera swoje relacje, co zrozumiałe z racji upływu czasu oraz ilości zadań służbowych. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka. Jako osoba obca nie ma żadnego interesu w tym aby bezpodstawnie obciążać oskarżonego.	
5	protokół przeszukania	Dowód ten dokumentuje przeprowadzone czynności, pochodzi od podmiotów uprawnionych, sporządzony jest w ramach przysługujących im kompetencji. Nie wzbudził on wątpliwości co do autentyczności. Nie był kwestionowany przez strony, dlatego też był podstawą poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych.	
1,3,4,5,6 3 2,3,5 4,6 7 8	Notatki urzędowe opis zdarzenia spis i opis rzeczy protokoły zatrzymania osób dane o karalności	Dowody z dokumentów nie budzące wątpliwości co do autentyczności. Ponadto przywołany niosobowy materiał dowodowy nie był podczas postępowania kwestionowany, Sąd nie znalazł podstaw, aby podważyć jego	

	odpis wyroku w sprawie II K 166/16	wiarygodność, dlatego też był podstawą poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1,2,3, 9	częściowo wyjaśnienia oskarżonego	<p>Nie zasługują na wiarę drugie wyjaśnienia oskarżonego złożone na etapie postępowania przygotowawczego w których podniósł, że nie ukradł a był jedynie wynajęty jako kierowca do przewozu dwóch pań, które zostały zatrzymane przez policjantów. Nie są też wiarygodne wyjaśnienia złożone przed Sądem, w których wskazywał, że nie ukradł. D. D. mija się też z prawdą, że dzień wcześniej nie wiedział w jakim celu będzie jechał z M. H. i U. B. (1) a w dniu zdarzenia panie powiedziały mu, że podwozi je na zakupy.</p> <p>Wyjaśnienia w tej części pozostają przede wszystkim w opozycji do wyjaśnień i zeznań M. H. i U. B. (1), które potwierdziły, że kradzieże były dokonywane przez</p>	

wszystkich trzech sprawców. M. H. podała, iż oskarżony z góry wiedział, że jadą na kradzieże sklepowe, wspólnie wymyślili ten proceder. Byli umówieni, że po sprzedaży kradzionego towaru podzielą się po równo pieniędzmi. W podziale tym miał uczestniczyć oskarżony. Był to drugi ich wspólny wyjazd na kradzieże razem z oskarżonym. Ponadto w jego samochodzie znaleziono skradziony towar. Nie broni się też jego twierdzenie, że nie pamięta kiedy i w jakich okolicznościach U. B. (1) i M. H. włożyły worki ze skradzioną odzieżą do jego samochodu. Tym bardziej, że jak wyjaśnił U. B. (1) i M. H. wsiadły do samochodu w L.. Tym samym w tym momencie nie włożyły mu rzeczy do bagażnika, gdyż nie sposób uznać, że tego nie widział. Oskarżony dalej wyjaśnił, że po tym jak panie wsiadły w L. pojechali do P.. Czyli z nielogicznego przekazu D. D. wynika, że U. B. (1) i M. H. wsiadły bez worków w L. i po dojechaniu do P. nagle w cudowny sposób w bagażniku pojawiły się worki z kradzioną odzieżą.

Na współsprawstwo oskarżonego wskazuje też jego zachowanie w obecności policjantów T. P., A. Ż. i składane im relacje. Jak wskazali T. P. i

A. Ż. oskarżony tak dalece chciał odwrócić od siebie jakiegokolwiek podejrzenia, że twierdził, iż nie zna zatrzymanych U. B. (1) i M. H.. Był zdenerwowany i niespójny w relacjach. Jednocześnie w żaden logiczny sposób nie był w stanie wytłumaczyć skąd w bagażniku jego pojazdu znajdowała się skradziona odzież.

Nie są również wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, w których podniósł, że pierwsze jego relacje, gdzie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zostały złożone pod naciskiem policjantów. Ponadto D. D. wskazał, że rzekomo przyznał się do winy, gdyż chciał jak najszybciej zostać zwolniony, ponieważ za półtora dnia miał jechać na wczasy.

Celem zweryfikowania powyższych twierdzeń Sąd przesłuchał w charakterze świadka funkcjonariusza policji E. W., która przesłuchiwała D. D. w toku postępowania przygotowawczego. Jej zeznania nie pozostawiły żadnych wątpliwości, że oskarżony miał zapewnioną swobodę wypowiedzi, a oświadczenie o przyznaniu się do popełnienia zarzucanego czynu nie było złożone pod wpływem nacisku ze strony

funkcjonariuszy (o czym powyżej).

Ponadto trudno przyjąć aby człowiek, który wie, że nie jest sprawcą zarzucanego mu czynu wyrażał chęć dobrowolnego poddanie się karze i to jeszcze w wymiarze 10 miesięcy bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Naiwne natomiast jest tłumaczenie, że zrobił to tylko dlatego aby mógł wyjechać za półtora dnia na wakacje.

Podsumowując, za niezasługujące na wiarę Sąd uznał drugie wyjaśnienia D. D. złożone na etapie postępowania przygotowawczego oraz złożone przed Sądem, w których nie przyznaje się on do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Przede wszystkim Sąd miał tu na uwadze pierwsze wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznawał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia D. D., w których przyznawał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów były stanowcze i przekonujące. Sąd nie znalazł żadnych podstaw pozwalających podważyć ich wiarygodność

Natomiast drugie wyjaśnienia oskarżonego złożone na etapie postępowania

przygotowawczego oraz przed Sądem są nielogiczne oraz sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Tym samym zdaniem Sądu za podstawę ustaleń w niniejszej sprawie trzeba brać pod uwagę wcześniejsze wyjaśnienia D. D., które były składane spontanicznie. To, że oskarżony po przyznaniu się do winy, następnie wycofał się z wcześniejszych wyjaśnień, nie oznacza jeszcze podstawy do zdyskwalifikowania jego pierwotnych relacji, jak również ich automatycznej eliminacji z materiału dowodowego.

Wyjaśnienia, które zostały następnie odwołane lub zmienione nadal stanowią dowód w sprawie i tak jak każdy inny dowód podlegają swobodnej ocenie Sądu. Ich wiarygodności nie może przekreślać, że zostały złożone na początkowym etapie postępowania, zaś później oskarżony unikał potwierdzenia wynikających z nich faktów i okoliczności. O wartości dowodowej wyjaśnień nie decyduje stadium postępowania, w których zostały złożone, lecz ich treść, oceniana wedle reguł zawartych w art. 7 kpk i w konfrontacji z innymi dowodami.

		Nieprzyznawanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu stanowi wyraz przyjętej przez oskarżonego linii obrony i w konfrontacji z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym nie pozwala na przyjęcie, że oskarżony nie jego współsprawcą.	
	zeznania E. J.	Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla ustalenia faktów. Świadek nie ma wiedzy na temat zdarzeń objętych aktem oskarżenia.	
	zeznania D. Ś.	Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla ustalenia faktów. Świadek nie ma wiedzy na temat zdarzeń objętych aktem oskarżenia.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	D. D.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do przypisania			

oskarżonemu zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 kk.

Sąd mając na uwadze zgromadzony materiał dowodowy zmodyfikował opis czynu w zakresie:

- ilości i wartości skradzionego mienia w sklepie H (...) przyjmując, że oskarżony dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 3 par spodni dresowych dziewczęcych o wartości 49,99 złotych za sztukę, a nie 1 pary spodni dresowych dziewczęcych. Ponadto dokonano zmiany opisu czynu w zakresie wartości pary spodni dziewczęcych (których oskarżony dokonał zaboru w liczbie 10 par) przyjmując, że wynosi 39,90 złotych, a nie 49,90 złotych za parę. Powyższe ustalono mając na uwadze dowód z dokumentu w postaci spisu i opisu rzeczy oraz zeznania świadka E. K..

W konsekwencji ustalono wartość przedmiotów zabranych przez oskarżonego w dniu 30.07.2015 roku w sklepie położonym w P. przy ul. (...) należącym do H (...) Sp. z .o.o. w W. na kwotę 1796,10 złotych, a łączną wartość zabranego mienia na kwotę 2594,70 złotych.

- daty zaboru mienia na szkodę (...) w P. ustalając, że oskarżony dokonał go w dniu 30.07.2015 roku.

Sąd miał w tym miejscu na uwadze stanowcze wyjaśnienia M. H..

Przez zabór w rozumieniu art. 278 kk rozumieć należy bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej (jak właściciel, posiadacz lub osoba posiadająca do rzeczy inne prawa rzeczowe lub obligacyjne) i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę (por. W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 608; A. Marek, Prawo karne..., s. 522; J. Bafia (w:) J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks karny..., s. 253-254). Wyjęcie rzeczy ruchomej spod władztwa nastąpić musi wbrew woli osoby nim dysponującej oraz bez żadnej ku temu podstawy (por. wyrok SN z 18 grudnia 1998 r., IV KKN 98/98, Prok. i Pr. 1999, nr 7-8, poz. 5). Kradzież jest dokonana w chwili zaboru, tj. objęcia przedmiotu wykonawczego we władztwo sprawcy, i w związku z tym stopień utrwalenia władztwa nad rzeczą, dalsze jej losy oraz dalsze zmiany względem tej rzeczy są obojętne z punktu widzenia oceny prawnej (zob. wyrok SN z 11 stycznia 1988 r., II KR 343/87, OSNKW 1988, nr 7-8, poz. 55 oraz B. Świątkiewicz, glosa do

tego orzeczenia, OSP 1990, z. 8, s. 302).

W realiach tej sprawy, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego strona przedmiotowa występku kradzieży została zrealizowana. Rzeczy opisane w akcie oskarżenia zostały wyjęte spod władztwa pokrzywdzonych i przejęte we władanie oskarżonego i towarzyszących mu osób – w ramach ustalonego podziału ról.

Oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co należy traktować jako współsprawstwo. Dla przypisania współsprawstwa nie jest konieczne własnoręczne realizowanie znamion czynu zabronionego przez każdą z osób wspólnie i w porozumieniu dokonujących przestępstwa. Nie jest zatem istotne jakie konkretne czynności podjęli poszczególni sprawcy, skoro każdy z nich realizował swoim zachowaniem jakąś część tych znamion składających się na opis czynu zabronionego. Suma tych zachowań stanowi natomiast pełną realizację znamion określonego typu czynu zabronionego. Skoro zaś działali wspólnie i w porozumieniu, należy interpretować to jako współsprawstwo, którego

istotą jest „oparte na porozumieniu współdziałanie dwóch lub więcej osób, z których każda obejmuje swoim zamiarem realizację całości znamion czynu przestępnego. To porozumienie jest tym szczególnym elementem podmiotowym, który zespalając zachowania się poszczególnych osób, pozwala przypisać każdej z nich tę akcję sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca w popełnieniu przestępstwa (OSNKW 1972/3/54). Porozumienie może nastąpić chociażby w sposób dorozumiany, najpóźniej w momencie realizacji zadań sprawczych.

(postanowienie SN z dnia 05.05.2003 r., V KK 346/02, LEX nr 78912, wyrok S.Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14.10.1998 r., II AKa 15/98, Prok. I Pr. 1999/7-8/25, wyrok S.Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30.12.2004 r., II AKa 435/04, LEX nr151782).

Zgromadzone dowody wskazują, że pomiędzy sprawcami istniało wyraźne porozumienie co do dokonania tego przestępstwa. Wynika to wprost z zeznań i wyjaśnień świadka M. H., która wskazywała na istniejące między nimi porozumienie. Rola oskarżonego polegała na zawiezieniu swoim

samochodem U. B. (2) i M. H. do galerii handlowych, w których, zgodnie z ich wcześniejszymi ustaleniami, mieli dokonywać kradzieży. Następnie samochód oskarżonego miał posłużyć nie tylko jako środek transportu, pozwalający na oddalenie się sprawcom kradzieży z miejsca zdarzenia ale również umożliwić wywiezienie skradzionego towaru. Sprawcy ustalili ponadto równy podział w zyskach z popełnionego przestępstwa.

W przedmiotowej sprawie należało też rozstrzygnąć, czy D. D. jest sprawcą kradzieży, czy też pomocnikiem do ich dokonania. Jak wynika bowiem ze zgromadzonego materiału dowodowego, oskarżony zawiózł pozostałych sprawców na miejsce dokonywanych kradzieży swoim samochodem.

Nawet przy założeniu, iż D. D. fizycznie nie ukradł żadnej rzeczy, w realiach niniejszej sprawy i tak musi zostać uznany za współsprawcę a nie pomocnika. Dla rozróżnienia bowiem czy mamy do czynienia ze współsprawstwem czy pomocnictwem najbardziej istotne jest to, czy zachowanie się danej osoby stanowiło istotny wkład

w popełnienie przestępstwa.

Współsprawcą jest osoba, która wprowadzi nie wykonuje czynności odpowiadającej znamieniu czasownikowemu danego czynu zabronionego, ale której zachowanie uzgodnione ze współnikami stanowi istotny wkład w realizację wspólnego przestępczego zamachu. Z pewnością taka sytuacja zachodzi wówczas, gdy działania podjęte przez taką osobę miały decydujące znaczenie dla powodzenia przestępczego przedsięwzięcia. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Gdyby nie fakt, że D. D. użyczył swojego pojazdu, dokonanie kradzieży przez pozostałych sprawców byłoby utrudnione do tego stopnia, że zdaniem Sądu nie zdecydowałiby się na dokonanie przestępstwa kradzieży. Jak bardzo ważną kwestią był dla nich udział D. D., który dysponował samochodem, świadczy fakt, że obiecały mu przekazać kwotę 300 złotych za użyczenie samochodu, niezależnie od tego, że uczestniczył w podziale zysków.

W tym miejscu należy przywołać wyrażony w orzecnictwie pogląd, że w sytuacjach wątpliwych kryterium pomocniczym przy rozstrzyganiu, czy

czyn został popełniony w warunkach

współsprawstwa czy pomocnictwa, będą takie okoliczności, jak wspólne planowanie przestępstwa i dokonywany wspólnie podział ról oraz późniejszy udział w podziale zysku (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 maja 1993 r., II AKr 121/93, Lex nr 21211).

Okolicznością przemawiającą za popełnieniem przez oskarżonego czynu zabronionego w warunkach

współsprawstwa, jest, jak już wyżej wskazano, fakt, że wraz z pozostałymi sprawcami zaplanował dokonanie kradzieży, uzgodnił podział ról, a także to, że zyskami z popełnionego przestępstwa dzielili się po równo.

Oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w ramach tzw. czynu ciągłego. Przedmiotowych zachowań dopuścił się w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co ustalono w oparciu o zeznania M. H. i pierwsze wyjaśnienia oskarżonego. Ponadto każda z kradzieży miała miejsce tego samego dnia, a więc w krótkim okresie czasu.

W rozpoznawanej sprawie, koniecznym było rozstrzygnięcie, według której ustawy orzekać.

Czyn został bowiem popełniony w dniu 30 lipca 2015 roku. Natomiast wyrok został wydany w dniu 30 listopada 2020 roku. W międzyczasie doszło do nowelizacji Kodeksu karnego, na mocy której dodano art. 57b kk.

Tym samym wydając wyrok w przedmiotowej sprawie Sąd miał na uwadze treść art. 4 § 1 kk, zgodnie z którym jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy ustawą względniejszą dla oskarżonego był Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia przestępstwa. Sąd miał tu na uwadze, iż nie obowiązywał wówczas przepis art. 57b kk, zgodnie z którym skazując za przestępstwo określone w art. 12 § 1 sąd wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia do podwójnej wysokości górnej granicy ustawowego zagrożenia. Sąd miał zatem możliwość wymierzenia kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Reasumując Sąd na podstawie art. 4 § 1 k.k. wydając orzeczenie w przedmiotowej sprawie oparł się na ustawie z dnia 6.06.1997 roku – Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia przestępstw. Ustawa ta była względniejsza dla sprawcy.

Oskarżony jest osobą zdatną do zawinienia, ze względu na wiek, jak i poczytalność. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego lub jego winę.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach			

warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. D.	1	1	Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, analizując i oceniając w powyższy sposób zebrane w sprawie dowody nie budzi wątpliwości, że zachowanie oskarżonego stanowi czyn zabroniony społecznie szkodliwy w stopniu znacznym. Oceniając stopień społecznej szkodliwości

czynu Sąd wziął pod uwagę:

- rodzaj i charakter naruszonego dobra jakim jest w niniejszej sprawie mienie;

- rozmiary wyrządzonej szkody;

- sposób i okoliczności popełnienia czynu - działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami;

- popełnienie przestępstwa z zamiarem bezpośrednim;

- motywację sprawcy, który działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Wymierzając karę jako okoliczności obciążające Sąd uwzględnił:

- działanie w warunkach współsprawstwa;

- uprzednią wielokrotną karalność, w tym za czyny przeciwko mieniu;

- nagminność tego typu przestępstw zarówno na terenie działalności tutejszego Sądu, jak i całego kraju;

- działanie z niskich pobudek – chęci uzyskania korzyści majątkowej.

Na korzyść oskarżonego Sąd uwzględnił, że w przedmiotowej sprawie odzyskano skradzione mienie, chociaż z całą pewnością nie przyczynił

się do tego swoim zachowaniem D. D..

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył D. D. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W stosunku od oskarżonego nie można było zastosować instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Zgodnie bowiem z art. 69 § 1 kk Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

D. D. w czasie popełnienia tego przestępstwa był już skazany na karę pozbawienia wolności.

Niezależnie jednak od tego, mając na względzie cele postępowania w zakresie kształtowania

			<p>świadomości prawnej społeczeństwa oraz cele wychowawcze wobec oskarżonego, w ocenie Sądu oskarżony nie zasługuje także na inną karę o charakterze wolnościowym, wymierzoną w trybie art. 37a kk.</p> <p>Orzeczeniu wobec oskarżonego łagodniejszej kary sprzeciwia się szereg okoliczności obciążających. Ponadto oskarżony nie po raz pierwszy wszedł w konflikt z prawem. Nie pozwala to zdaniem Sądu na postawienie wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Na tle dotychczasowej drogi życiowej oskarżonego widoczny jest trwały ślad nieposzanowania porządku prawnego, przejawiający się w podejmowaniu przestępczych działań. Swoim zachowaniem dał jednoznacznie wyraz temu, że zasługuje tylko i wyłącznie na karę pozbawienia wolności.</p>
5.	<i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. D.	2	1	Ponieważ w przedmiotowej sprawie oskarżony został zatrzymany od dnia 30

		lipca 2015 roku godz. 15.40 do dnia 31 lipca 2015 r. godz. 17.00, Sąd na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył D. D. okres zatrzymania w sprawie.
7.6. inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. KOszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa w całości koszty sądowe, na które składają się wydatki w kwocie 70 zł oraz opłata w kwocie 180 zł. Na wydatki w sprawie złożyły się: - ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu	

przygotowawczym w kwocie 20 zł oraz w postępowaniu sądowym w kwocie 20 zł - na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 kpk i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2003 r. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.),

- opłata za udzielenie informacji z rejestru skazanych w kwocie 30 zł na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 kpk i § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Sądowego (Dz. U. z 2014 r. poz. 861 z późn. zm.).

Opłatę zasądzono na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

6. 1Podpis